

kunnet finde, at der for Diebliffet ved dem kunde vindes nogen stor Fremgang eller overordentlig store Besparselser, saa ønskeligt, det end vilde være. Jeg anseer det ganske vist for muligt at tilveiebringe yderligere Besparselser end de, der alt ere tilveiebragte; men jeg anseer Besparselser, der skulde have en virkelig Betydning, ikke for gennemførlige i en saa nær Tid, at de vilde kunne faae en indgribende Virkning paa den hele Balance mellem Indtægt og Udgift i det kommende Finansaar. — Der er eet Punkt tilbage, som de fleste af de Talere, der have havt Ordet, ere gaaede udenom og ikke have villet gaae til; det er Bekostningerne ved vort Forsvarsvæsen. Jeg troer dog, at det ikke vil være uheldigt at give en Anthydning af, hvorleeds man betragter disse, saameget mere, som det kan have sin Værdi og Betydning ligeoverfor de Arbeider, der i dette Dieblif foreligge til Behandling i Krigsministeriet. Tage vi den Udgift, der efter det foreliggende Budget medgaaer til vort Forsvarsvæsen, komme vi til det Resultat, at det i sin nærværende Skikkelse, naanseet, at det er blevet betydelig formindsket, dog koster omtrent 1 Million mere, end det tilforn kostede for Kongeriget alene, og tage vi dertil i Betragtning de meget betydelige extraordinaire Udgifter, som blive nødvendige, naar vort Forsvarsvæsen skal ordnes paa en saadan Fod, at det virkelig har en Værdi, og virkelig er brugbart, kunne vi ikke skjule for os selv, at de Udgifter, der maae beregnes som faste og aarlige, hvad enten den nuværende Organisation af de militaire Forhold forandres lidt mere eller lidt mindre, dog vilde blive staaende ved omtrent 5 Millioner eller maastee endog lidt over, medens de extraordinaire Udgifter ikke vilde kunne udeblive. Der er i dette Dieblif forlangt en saadan Udgift af imellem een og halvanden Million, og jeg troer, at vi, uden at gjøre den høitærede Krigsminister Uret, dristigt kunne forudsætte, at den ikke vil blive den eneste, som vil blive nødvendig for vort Forsvarsvæsen i den kommende Tid, om ikke i denne Session, saa senere. Naar vi tage dette i Betænkning, troer jeg, det Spørgsmaal gjør sig gjældende med betydelig Vægt, om det vil være rigtigt at blive ved med en Plan, der medfører saa betydelige Udgifter

for vort Forsvarsvæsen i det Hele. Jeg forstaaer fuldkommen vel den Tanke, som gjør sig gjældende hos Mange i Repræsentationen, at man, efterat man er undergaaet en saa stor Ulykke, som skeet er, efterat man har seet, at Forsvarsvæsenet trængte til en gennemgribende Reform, føler sig fristet til at sige: Vi vilde indrette os saaledes, at vi, naar bevægede Tider, som mulig forestaae i Europa, komme, kunne kæmpe for vor Stilling med større Kraft og bedre Resultat, end sidst var Tilfældet trods al Dygtighed, trods alle Opoffrelser og alt ubviist Mod. Jeg forstaaer som sagt denne Tanke, ligesom ogsaa, at de vedkommende høitærede Fagmænd i Forsamlingen tage Sagen fra denne Side, der er den meest tiltalende fra det militaire Standpunkt, men jeg troer, at et stort Antal af Statthederne ganske vist maa gjøre det Spørgsmaal: Have vi Naad til at anvende Saameget paa vort Forsvarsvæsen, naar vi tillige vilde paasee, at den for os nødvendige Driftscapital ikke bliver os berøvet ved Paalæg af nye Statter, der for Diebliffet maastee synes at være forbigaaende, men om hvilke jeg troer, at man tør antage, at de ikke saa let vilde svinde bort, naar de først ere slaaede fast; dette har meget større Vægt og Betydning for hele Landets Udvikling, end Mange gjøre sig klart. Nu vel, siger man, det har været et godt Aar, og Landet har Naad til at bære Mere. Ja, dette er vist, og vi have naaet høie Sæbpriser; men vi have forud haft saa trykkende Forhold og nogle saa flemme Aar, at det, der iaar udbringes mere, end til ligefrem at dække deres Underbalance fra tidligere Aar, for Mange ikke vil være stort, medens Mange, hvis dette gode Aar ikke var kommet, vilde have seet deres Undergang imøde. Jeg troer, at det er rigtigt at udtale dette uforbeholdent, før man fremkommer med Forslag, der muligviis dog, naar de komme for, vilde vise sig at overgaae, hvad man troster sig til at antage, at Folket kan præstere. Det kan i mine Tanker ikke nytte at anvende saa Meget paa Forsvarsvæsenet, at Landet, naar det skal bruges, ikke har det Fornødne til at kunne bære de meget betydelige Udgifter, som ere ubetinget nødvendige for at bringe det hele kostbare Apparat til Handling, og det kan heller